

H.P. Kofoed-Hansens prædiken 2. søndag i fasten

Taler

Hans Peter Kofoed-Hansen

Dato

21. februar 1864

Sted

Haderslev

Omstændigheder**Prædikentekst**

Mathæusevangeliet kapitel 15, vers 21-29

- 1 "Beder, saa skal Eder gives"

Text: Ev. Matth. 15 Cap. 21—29 Vers.

- 5 Og Jesus gik bort herfra og drog til Tyrus og Sidons Egne. Og see, en cananæisk Qvinde kom fra de samme Grændser, raabte og sagde til ham: Herre, Davids Søn, forbarm Dig over mig! min Datter plages ilde af Djævelen. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til ham, bade ham og sagde: skil Dig af med hende, thi hun raaber efter os. Men han svarede og sagde: jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Huus. Men hun kom, og faldt ned for ham og sagde: Herre, hjælp mig! Men han svarede og sagde: det er ikke smukt at tage Børnenes Broød og kaste det for smaa Hunde. Men hun sagde: jo, Herre, Hunde æde dog og af de Smuler, som falde af deres Herres Bord. Da svarede Jesus og sagde til hende: Qvinde, din Tro er stor, dig skee, som du vil.
- 15 Og hendes Datter blev karsk fra den samme Time.

- Begivenheden med den cananæiske Qvinde kan minde os om mange af Herrens Ord, navnlig om Bønnen; thi lærer hun os noget, saa er det vel fornemmelig det at bede, at anraabe Herren i Nød og Trængsel. Hun er som et levende
- 20 Vidnesbyrd om Gyldigheden af Herrens Ord: beder, saa skal Eder gives, leder, saa skulle I finde, banker, saa skal Eder oplades. Det Ord af Herren kjende I jo saa godt kj. V. jeg kunde i en vis Forstand sige: I kjendte det, for I kunde kjende det, ligesom man efter Herrens Ord kan høre og dog ikke høre. Det blev nemlig sagt Eder, tilsagt Eder, udtalt over Eder som en Forjættelse, for I endnu kunde
- 25 skjelne Venstre fra Høire, endnu for I havde det udvortes Øre at høre det med; og da I fik det udvortes Øre for det, saa manglede Eder dog maaskee, ja vi kunne sige: ganske sikkert i lang Tid det indvortes Øre for ret at høre det. Det var Eder

en stor Deel af Eders Liv som en tom Klang, for hvilken I vel havde en vis
 30 Ærbødighed, idet der boede hos Eder en Overbeviisning om, at den måtte
 gemme noget, men Erfaringen havde endnu ikke tilført Eder nogen
 Stadfæstelse deraf; det var slet ikke kommet til Gyldighed i Eders Liv, da I selv
 vidste af det, maaskee dog Gud alligevel vidste det. Thi I kunne troe, at ligesom
 Gud veed mange Ting, der vidne om Skyld og Brøde, ja ere Skyld og Brøde i et
 35 Menneskes Liv, uden at Mennesket selv tænker derpaa eller er kommet til nogen
 Erkjendelse deraf, saaledes veed han og hvad et Menneske mangen Gang kan
 besidde til Sandhed og Salighed, ja af Sandhed og Salighed, uden at det endnu er
 blevet Mennesket selv klart eller ret opgaaet for hans Bevidsthed. Men hvilken
 ubeskrivelig Salighed, naar det da engang opklarer sig for Mennesket i Samviden
 40 med Gud, saa han seer og forstaaer, at Gud har ledet ham til Frelse ligesom imod
 ham selv, idet hans Liv og Vandel, om Gud havde ladet det sit Løb, overladt
 Ham til sig selv, vilde have ført ham til Fortabelse; naar det da vederfares Ham
 som fordem Patriarchen, der vaagnede op af sin Drøm og udbrød: Herren er
 sandelig paa dette Sted, og jeg vidste det ikke! Saaledes er ogsaa mangt et
 45 Menneske vaagnet op af sit Livs Drøm, da Evighedens Sol gik op over ham og
 vakte ham, saa han saa det i sit indvortes Menneske, da han laa i Bønnen for
 Gud, at Gud havde været ham nær, da han ikke tænkte derpaa, og var Ham nær.
 Thi i Bønnen, chr. V. kan et Menneske have saadanne Syner og høre saadanne
 Røster, og hvad Under! Thi i Bønnen taler jo et Menneske ligefrem til Gud selv,
 50 med Gud selv; og hvad maa der da ikke kunne vederfares ham af særegent og
 vidunderligt, naar han saaledes ligefrem er i Samqvem med Gud! Have I vel
 nogensinde seet eller lagt Mærke til det, hvorledes et Menneskes Aasyn kan
 straale, naar han har været inde og talt med en af denne Verdens mægtige, en
 Stormand eller en Konge, og denne har næret naadig imod ham? Deraf kan man
 55 saa slutte sig til, hvad der gik igjennem hans Sjæl, medens det stod paa. Naar han
 træder ud, vidner hans Ansigt om det formeentlig Betydningsfulde, der er
 overgaaet ham, og han skynder sig saa mest igjennem Mængden af de udenfor
 staaende af ventende, uden at agte paa noget eller nogen ligesom i Frygt for, at
 han skulde tabe noget af det, han mener at have vundet, eller ligesom drukken i
 60 Henrykkelse. O usigelige Daarlighed og jammerlige menneskelige
 Forfængelighed! Hvad vil det saa endelig sige at tale med et stakkels syndigt og
 skrøbeligt Menneske imod det at tale med Gud? Men det samme Menneske, der
 blev saa betaget og saa svimmel ved at have været inde og tale med Stormanden
 eller Kongen, han vilde maaskee, hvis han overhovedet hører til dem, som bede,
 65 reise sig fra sin Bøn, som om slet intet særegent eller overordentligt, var
 vederfaret ham; og der er maaskee heller ikke vederfaret ham noget

overordentligt, efterdi han ikke i egentlig Forstand bad. Han bad ikke i Ydmyghed, og til Gud kan kun den ydmyge tale; han bad ikke i Troen, og Gud kan kun bønheøre den troende og svare den troende. Saaledes blev heller ikke hans Bøn hvad en Bøn i dybere Forstand, paa sit høieste skal være, en Samtale med Gud.

Dermed har jeg vel netop berørt alt, hvad vi med Hensyn til Bønnen lære af den cananæiske Qvinde, idet jeg sagde, at kun den ydmyge kan tale til Gud, og at Gud kan kun give den troende Svar, samt at Bønnen, naar den er, hvad den retteligt skal være, er en Samtale med Gud. Thi lære vi ikke af den cananæiske Qvinde, at kun den ydmyge kan tale til Gud, det vil sige tale saaledes til Gud, at Gud igjen taler til ham, at der skeer en Meddelelse mellem Gud og ham? Thi i almindelig Forstand tale til Gud, det kan jo rigtignok ethvert Menneske, ligesom tale om ham; og der bliver talt om, ja til Gud, o saaledes, mine Medchr. at, naar de, der have talt saaledes, engang komme til ret Erkjendelse af, hvem de have talt til, ville de med Skam og Blusel skjule deres Aasyn, ja skjule sig selv i Fortabelsens Afgrunde. Om Gud hører dem, naar de saaledes tale? Ja, han hører alt, og hører dem i en anden Forstand dog ikke. Thi, vi kunne ogsaa sige, Gud har en dobbelt Maade at høre paa; han har Retfærdighedens Øre og Kjærlighedens og Barmhertighedens; men hans evige, indre hellige Væsen berøres eller krænkes ikke af nogen menneskelig Bespottelse eller nogen formastelig Færd. Men hvad et Menneske i Frækhed og Formastelse slynger imod ham, det skal Guds straffende Retfærdighed engang slynge knusende tilbageover Mennesket selv. Derved ville vi nu imidlertid ikke opholde os, ved det afmægtige Oprør, hvori et Menneske kan stille sig til Gud. Hvad der, for at komme til den rette Forstaaelse, ligger os nærmere at tale om, er den Maade, hvorpaa det uomvendte Sindelag kan henvende sig til Gud, hvorpaa det stolte Sind kan tale til ham, Hyklere søge ham; naar Mennesket kaster sig i Støvet for Gud og mener derved at nedlade sig; mener det vel just ikke men har dog en Følelse, som om der overgik ham noget nedværdigende, noget ringe, istedetfor at det er det høieste, der er givet Mennesket, at kunne søge Gud i Bønnen, at henvende Ordet til ham med samme Tillid og Fortrøstning som Barnet til Faderen. Men har du tænkt ret over det, min Medchr. at naar et Menneske hengiver sig i Bønnen, saa fremstiller han sig selv for Gud saaledes, som han er, ikke som han bilder sig ind at være eller som han vil gjælde for at ære, men som han i Sandhed er, og saaledes seer Gud ham; og som han er, saaledes er Gud imod ham og saaledes hører han ham enten efter sin Retfærdighed, sin dømmende Sandhed eller efter sin Miskundhed og Kjerlighed, saa at Mennesket

i Bønnen nødvendigen altid er enten under Dommen eller under Naaden.

Har du tænkt ret derover? Det er i sig selv indlysende nok; men denne
110 Eftertanke fører til mange Slutninger og kaster et Lys over vort Forhold til Gud.
Derfor kan ogsaa Mennesket, naar han er opmærksom paa sig selv, netop i
Bønnen gjøre de dybeste Indblik i sit eget Væsen og allermeest komme til at
kjende sig selv, fordi han er saaledes under Sandhedens Lys og under den Hellig-
Aands Aabenbarelsen. Vidunderligt er det i Sandhed med Bønnen! I den gjør
115 den troende sine høieste indre Erfaringer, skal ogsaa gjøre den Erfaring, at kun
den ydmyge kan tale til Gud, kun den, der ligeoverfor Gud og altsaa i Bønnen —
thi i Bønnen staaer et Menneske ligeoverfor Gud — kun den, der ligeoverfor
Gud føler sit uendelige intet, føler sin Skyld, saa at alt, hvorved han er og
hvorved han bestaaer, kun er en Længsel efter Gud, kun han kan tale til Gud
120 saaledes, at hans Tale til Gud bliver en Tale med Gud. Mindes vi ikke derom ved
Begivenheden med den cananæiske Qvinde? Thi havde hun ikke været ydmyg,
saa ydmyg, at hun i Grunden er til Forargelse for Verden, hvorledes skulde hun
saa have bestaaet for det strenge Ord fra Herrens Mund, det strengeste næsten,
der er talt af ham, et Ord, der minder os om hans egen Advarsel: „giver ei
125 Hundene det hellige og kaster ikke Perler for Sviin"; saaledes talte han til hende,
som om han ved at hjælpe hende, vilde give Hundene det hellige? Havde hun
ikke været ydmyg som kun den kan bære det, der i Trængsel og Nød finder sig
ligeoverfor Almagten, for Gud, saa vilde hun heller ikke havt Troens Svar, dette
Svar, der under den dybe Selvfornedrelse, som det røber, dog er saa usigeligt
130 gribende og rørende: „jo Herre, Hunde æde dog af de Smuler, som falde fra
deres Herrers Bord". Men det stolte Menneske, som ikke i Bønnen kan stille sig
blot for Guds Retfærdigheds Dom og ydmyge sig under den, hvor vil han
engang længes efter at mættes af de Smuler, der falde fra de saliges Bord, naar
Menneskets Søn er i sit Rige og hans herliggjorte med ham.

135 Beder, saa skal Eder gives, leder, saa skulle I finde, banker, saa skal der oplades
for Eder. Saaledes lyder Forjættelsen, og I kunne ikke nægte det, chr. V. den
lyder med Myndighed; ikke som et Menneske kan tale, naar han stræber at
trøste den lidende, den ulykkelige, og han da henviser ham til at fatte sin Sjæl i
140 Fortrøstning til Gud og søge ham i Bønnen: Hjælpen skal dog maaskee komme
for Forventningen. Nei, her er slet intet „maaskee", intet Hensyn, ingen
vaklende Opfordring, ingen Lyd af Tvivl i Utaalmodigheden: beder, siger
Herren, saa skal Eder gives, leder, saa skulle I finde. Men maaskee du har bedet
og intet faaet, ledt og ikke fundet? Kan ganske vist gjerne være, min Medchr.

Qvinden i Evangeliet fik heller ikke paa sin første Bøn, men hun lod sig ikke tilbagevise, hun havde endnu inderligere, mere indtrængende Ord, som den lidende og ulykkelige gjerne har det, naar han er ydmyg; Ord af endnu inderligere Hengivelse og Selvfornægtelse, som den troende gjerne har det, naar han er i Trængsel.

Maaskee du ogsaa har banket, men Naadens Dør er forbleven uoplukket? Det var den dybeste Elendighed. Forstaaer du det, saa bliver der maaskee lukket op; derpaa ventes der. Thi maaskee du heller ikke har lukket op for Jesus Christus.

155 Vi Mennesker ere saa let færdige til at klage over, at Gud tøver, at han holder sig tilbage paa vor Bøn og Begjæring, at Forjættelserne ikke kunne tages og forstaaes som de lyde; men vi tænkte saa lidet paa, hvorlænge vi tøvede, inden vi aabnede Gud vore Sjæle og vore Hjerter. Thi Jesus Christus banker paa ogsaa hos dig og vil indlades; han bliver ikke træt; idetmindste er han vel endnu ikke bleven det.

160 Hvor snart trættes dog et Menneske fremfor Herren, som om ikke han trængte til Herren, men Herren derimod til ham. Derfor vilde vi alle være fortabte, om Gud ikke var langmodigere end Menneskene. Bliv du altsaa kun ikke træt, min Tilh. Jesu Christi Ord skulle nok vise deres Sandhed og Gyldighed, naar du blot forstaaer at bede. Men det er maaskee det du skal lære: at bede i Ydmyghed og

165 banke paa i Troen; den cananæiske Qvinde maatte jo lære det gennem Trængsel og Nød, under haarde og haanlige Ord; mange Mennesker maae og lære det saaledes. Vide I ogsaa chr. V. at Jesus Christus har talt saaledes om Bønnen, som intet Menneske af sig selv turde tale, fordi det af et Menneske vilde være formasteligt at tale saaledes? Han har talt, som et Menneske kan tale, der dristigt

170 lover og tilsiger paa en andens Vegne, en andens Bekostning; og de, der høre det, sige saa maaskee det kan han nu gjøre, saa dristigt kan han love og tilsige paa den andens Vegne, fordi han er hans Søn eller hans Ven eller staaer ham saa nær og kjender ham saa nøie; en anden turde ikke vove det. Kunde vi nu blot finde Hjerte til at sige dette om Guds Søn. Thi saaledes har Jesus Christus talt om

175 Bønnen som kun den, der var eet med Faderen kunde gjøre det, efterdi jo kun han har Raadighed over det, som Faderen ser. Der er især to mærkværdige Lignelser af Jesus om Bønnens Kraft; de findes begge hos Evangelisten Lukas, den ene i det attende Capitel, hvor han lærer os, at man bør altid bede og ikke blive træt, og fortæller om den uretfærdige Dommer, der længe ikke vilde skaffe

180 en forurettet Enke Ret, men endelig sagde til sig selv: skjøndt jeg hverken frygter Gud eller undseer mig for noget Menneske, vil jeg dog skaffe denne Enke Ret, at hun ikke uden Ophør skal komme og overhænge mig. Men da siger Herren: hører dog hvad den uretfærdige Dommer siger. Skulde da Gud ikke skaffe sine

185 Udvalgte Ret, som raabe til ham Dag og Nat; jeg siger Eder, han skal snart skaffe dem Ret. Dog, naar Menneskenes Søn kommer, mon han skal finde Troen paa Jorden! Giver Herren os ikke her et betydningsfuldt Vink om, at naar vor Bønnen ingen Frugt har, saa er det fordi den ikke skeer i Troen? Den anden Lignelse findes i det ellefte Capitel hos samme Evangelist og lyder saaledes: om nogen af
190 Eder haver en Ven og vilde gaae til ham om Midnat og sige til ham: kjære, laan mig tre Brød, efterdi en Ven er kommen til mig fra Reisen, og jeg haver intet at sætte for ham; og han derinde skulde svare og sige: gjør mig ikke Uro; Døren er nu tillukt, og mine Børn ere med mig i Senge; jeg kan ikke staae op og give dig. Da siger jeg Eder: dersom han og ikke staaer op og giver ham, fordi han er hans
195 Ven, saa staaer han dog op for hans Ubluheds Skyld, og giver ham saamange, som han har behov. Og da tilføier Herren: og jeg siger Eder, beder, saa skal Eder gives, leder, saa skulle I finde, banker, saa skal der oplukkes for Eder, saa at han sammenligner Gud med et Menneske, der giver for Paatrængenhedens Skyld, og opfordrer derfor til at bede, fordi Gud kan ikke holde sig tilbage. Turde et
200 Menneske paatage sig Myndighed til at tale saaledes? Nei, men Christus har talt saaledes og turde det som Faderens Eenbaarne. Er det da ikke en vidunderlig Sag? Og vi blive efter saadanne Forjættelser trætte af at bede og mistrøstige, som om vi bade forgjæves. Sagtens maa det da være, at vi ikke forstaae ret at bede. Men der er dog noget saa trøsteligt i disse Herrens Tilsagn, at vi vel maatte
205 vedblive at øve os, indtil vi forstaae det og lære det, at vi og maae blive bønheorte.

Nu, chr. V. jeg kjender adskillige Forklaringer af Herrens Ord om Bønnen, men selv har jeg, som I kunne tænke, kun een, som jeg ogsaa gjerne vil give Eder. Dog kunde det nok være, at der var dem iblandt Eder, hvem denne Forklaring vilde
210 blive for stærk, saa jeg kommer vel til at give Eder den lidt lemfældigen, naar jeg skal give Eder den. Thi jeg tør ikke sige, hvad mange have meent ligesom at maatte undskylde eller forsvare Herren med, fordi han har talt saa ufatteligt om Bønnen, nemlig, at „et er fornødent“ og at naar han har talt saa stærke Ord om Bønnens uimodstaaelige Kraft, saa har han ogsaa nødvendigviis maattet sigte til
215 dette ene alene. Jeg kan nu ikke troe andet, end at Mennesket ved Bønnen maa kunne bringe det dertil, at han faaer alt af Gud, hvad han i Sandhed har behov, om det ogsaa kun er et timeligt Behov; ja jeg maa i Kraft af Herrens Ord og Tilsagn antage, at Gud endogsaa heri vil rette sig noget efter menneskelig Skrøbelighed, naar denne Skrøbelighed boer i Ydmyghed. Og naar det nu
220 endelig er en Bøn i Troen, skulde Gud da ikke høre den? Saa maatte da Troen være det usleste i Verden, istedetfor at den er det høieste, noget saa høit, at et Menneskeliv ikke strækker til for at rumme dens Herlighed, skjøndt et

Menneske ved den kan have Himlen paa Jorden. Alligevel, høre er endnu ikke at
225 bønføre. Men naar Gud kun hører dig; hvilken usigelig Salighed! Ogsaa jeg er et
Menneske i stor Skrøbelighed og følsom nok for denne Verdens Herlighed,
skjøndt vel mindre end jeg har været det; men om nogen bød mig Valget
imellem det største og herligste i Verden og Forvisningen om, at Gud hører mig
i Naade; en Forvisning, jeg dog fortrøster mig til at have — hvad skulde kunne
230 give mig Vederlag for den, om jeg tabte den, eller opveie den, at jeg vilde
bortbytte den? Thi at Gud hører et Menneskes Bøn, deri er noget ubeskriveligt,
noget, som Mennesket ikke for Alvor kan tænke sig, gjennemtænke, uden at han
maa føle sig opløftet over Verden, hævet over al dens Fryd og Smerte, dens
Trængsel og Lyst, dens Herlighed og Forkænelighed. Og naar et Menneske
235 beder opfyldt af denne Bevidsthed, at Gud hører ham, saa at Forvisningen
derom i samme Øieblik boer i hans Sjæl, saa bliver hans Bøn en Samtale med
Gud, og Høren og Bønførelse bliver ham egentlig et og det samme. Det er
noget, der slet ikke kan faae Rum i hans Sjæl, det Spørgsmaal, om han ogsaa
bliver bønført; det er ham nok, at Gud hører; med det samme veed han, at det
240 skeer, der er ham til gode, at intet andet kan vederfares ham, end hvad der er til
hans Trøst, hans Fred, hans Frelse og Salighed; thi Aanden vidner med hans
Aand, at han er Guds Eiendom, et Barn af Faderen i Himlen, og naar en Fader
forbarmer sig over sine Børn, skulde Gud da ikke forbarme sig over dem, som
elske ham. Og naar hans Bøn er tilende, saa føler han ganske vist, at der er
245 overgaaet ham noget særegent, noget vidunderligt; saa fornemmer han, at han
har hvilet, et Gjenskin af den Hvile, som den saliggjorte Sjæl fornemmer under
Evighedens Morgengry, naar al det timelige Livs Piinagtighed synker hen som
en dunkel Drøms Taagebilleder; thi Hvilen var under Guds Naade, i Guds
Favn, i Følelsen af, at i ham ere, leve og røre vi os.

250 Men vi kom jo egentlig saaledes langt bort fra den cananæiske Qvinde. Dog kan
det forsaavidt være ligemeget, som det alligevel netop var hende, der førte os ud
paa den Vei, ad hvilken vor Tanke tilsidst fandt Hvile hos Gud. Men Gud, som
vil, at hver Sjæl skal vinde hvad den trænger til, han vil ogsaa, at vor Bøn skal
255 være saaledes, at han kan give os det høieste, at han selv kan komme til os,
saaledes som Jesus Christus sagde det: „om nogen elsker mig, da skal han holde
mit Ord, og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig
hos ham". Mon ikke ogsaa det var Herrens Tanke med den cananæiske Qvinde,
eller er der nogen iblandt Eder, chr. V. som ikke forstaaer, at hun fik uendeligt
260 mere af Jesus Christus, end hun kunde og vilde have faaet, om han ikke havde
afviist hende og derved fremkaldt i hendes Sjæl den Kraft, som drager Himlen til

sig? Mon Gud saa ikke har det samme for med os, naar han synes at tøve og ikke at høre, naar han ligesom holder sig tilbage, medens vi dog bede og begjære, naar
265 det er, som sloges vi tilbage fra den Verden, Lysets Verden, mod hvilken vi hæve os og udstrække Længselens Arme, medens ingen griber den fremrakte Haand, der maa synke mat tilbage? Saa ville vi ikke blive træt af at hæve den igjen, at vende os til Himlen saa længe, til den hører os; thi det kan være, at Gud seer det hos os, som vi ikke selv kjende eller have ret Bevidsthed om, og som han netop
270 vil fremdrage, ligesom Herren i Qvindens Sjæl fremkaldte den Tro, som boer i Ydmyghed og derfor kan modtage alt. Derfor blive vi ved Ordet: „beder, saa skal Eder gives, leder, saa skulle I finde, banker, saa skal der oplades for Eder“, og Gud give os Naade og Kraft til at bede og lede og banke ved sin Hellig-Aand for Jesu Christi Skyld! Amen!

275 Jesu! din søde Forening at smage,
Længes og trænges mit Hjerte og Sind,
Riv mig fra alt, hvad mig holder tilbage,
Drag mig i dig, min Begyndelse, ind;
280 Viis mig ret klarlig min Jammer og Møie,
Viis mig Fordærvelsens Afgrund i mig,
At sig Naturen i Døden kan bøie,
Aanden allene maa leve for dig.

285 O, hvo der kunde det Ene kun lære,
Sig at opoffre med Hjerte og Hu,
O maatte Jesus mit Alting kun være!
Jeg er desværre langt borte endnu;
Jesu! som gav mig et hørende Øre,
290 Ræk mig tillige din kraftige Haand,
At jeg min Vandring herefter maa føre
Ret som en Christen i Helligheds Aand.

Lad mig, o Jesu! forgjæves ei raabe;
295 See dog, hvor Sjælen er hungrig og træt,
Lad os, Immanuel! væve tilhobe,
Har jeg dig ene, saa bliver jeg mæt;
Fordum du sagde: de maatte forsmægte,
Dersom jeg lader dem hungrige gaae,
300 Evige Kjærlighed! kan du da nægte

Sjæle, der hungre, en Smule at faae?

- Naadigste Jesu! nu vil jeg mig binde
305 Ved din den dyre Forjættelsens Pagt,
Beder og leder, saa faae I og finde,
Saa har de sanddrue Læber jo sagt;
Jeg vil med Qvinden af Canaans Egne
Raabe dig efter, og bliver ei stilt,
310 For du paa Bønnen til Slutning maa tegne:
Amen, ja Amen, dig skee som du vilt!

- 315 Tænk, naar engang den Taageer forsvunden,
Som her sig sænker over Livet ned,
Naar Dagen evig klar er hist oprunden,
Og Lys omstraaler hvert af mine Fjed!
- 320 Tænk, naar engang er løst hver jordisk Gaade,
Besvaret hvert „Hvorfor?“ jeg grunded' paa,
Men kunde ei med al min Grublen raade,
Tænk, naar jeg Herrens Vei skal klart forstaae!
- 325 Tænk, naar engang hver Hjertesorg er slukket,
Hver Vunde lægt og stillet hvert et Savn,
Hver Smertens Taare visket af, og Sukket,
Det dybe, qvalt i Kjærlighedens Favn!
- 330 Tænk, naar engang med utildækket Øie
Jeg Ham skal see, hvem her jeg troed' paa!
Tænk, naar jeg hist mit Knæ skal for ham bøie,
Naar jeg med Tak skal for hans Aasyn staae!
- 335 Tænk, naar engang jeg uden Synd skal leve,
Hver Tanke reen, hver Gjerning uden Brøst,
Naar aldrig jeg behøver meer at bæve
For Muligheden af en syndig Lyst!

Tænk, naar engang hvert Hjertebaand, som knytted'
Til Mennesker mig her i Støvets Land,
Har Jordens Kaar med Himmerigs ombyttet,
Og Intet Sjelene adskille kan!

345

Tænk, naar engang i Himlens gyldne Sale
Jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
I Lyset om et evigt Liv skal tale
Og — om det Liv, der som en Drøm forsvandt!

350

Du blide Tanke! tal du i mit Hjerte,
Hvergang mig Veien tykkes lang og slem!
Du sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte,
Og lokke Smilet gennem Taaren frem.

355

Kilde

Kofoed-Hansen. "Beder, saa skal Eder gives": prædiken paa anden Søndag i Fasten. Haderslev : Godske Nielsens Bogtrykkeri, 1864

Kildetype

Dokumentation i bogværk

360

Tags

2. søndag i fasten, Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/h-p-kofoed-hansens-praediken-2-sondag-i-fasten>

365

370

375